

یا آن‌ها را نزد خود می‌یابیم و یا آن‌ها را «دیگری» می‌یابیم که باید مورد احترام باشد

شماره پرسش: ۳۰۱۸۱

تاریخ ارسال پرسش: ۱۳۹۹/۱۱/۹ ۰۴:۴۹:۰۷

متن پرسش

سلام استاد وقتتون بخیر: می‌خواستم بدونم نگاه من نسبت به دیگران چطور باید باشه؟ من در رابطه با دیگران سعی می‌کنم زاویه نگاهشون رو بفهمم و خیلی روی حرف و رفتار دیگران دقت می‌کنم تا پیدا کنم و بعد با این تصور که فهمیدمشون رفتارم رو باهاشون تنظیم می‌کنم. نمیدونم قضاوتی که کردم درسته یا اشتباه به هر حال از زاویه خودم به نتیجه‌ای رسیدم در واقع برداشتم از حرفاشون به تصور من از زاویه نگاهشون برمی‌گرده و نمیدونم این کارم درسته یا نه و اینکه آیا با توجه به آدم مقابل باید باهاش رفتار کنیم یا باید خودمون باشیم و به شخص مقابل کاری نداشته باشیم؟ من وقتی در مقابل دیگران قرار می‌گیرم خیلی توجهم میره سمت تفکراتشون و از خودم دور میشم و وقتی می‌بینم یکی موافق من نیست بیشتر روش تمرکز می‌کنم و از زاویه نگاهش به مسئله نگاه می‌کنم تا خطاشو پیدا کنم و همین طور از نگاه خودم توی شخص مقابل می‌گردم تا خطاشو پیدا کنم و بعد انگار اون منم و باید شروع کنم و هدایت بشم و راه خروج از اون بن بست رو پیدا کنم. دنبال یه اصل کلی در مورد رابطه با دیگران هستم ممنون میشم راهنماییم کنید.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: هر اندازه از طریق تدبّر در معارف حقّه خود را گسترده کنیم، رابطه‌ی ما با بقیه، روان‌تر می‌شود و لذا یا آن‌ها را نزد خود می‌یابیم و یا آن‌ها را «دیگری» می‌یابیم که باید مورد احترام باشد، مگر معاندی که مقابل حق و حقیقت است. موفق باشید